

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 2008/237/mac/CET, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2010, čj. 6 A 53/2010 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Žalovaná uložila žalobkyni rozhodnutím ze dne 15. 12. 2009, sp. zn. 2008/237/mac/CET, pokutu ve výši 400 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Žalovaná se porušení dopustila tím, že dne 22. 3. 2007 odvysílala od 19.30 hod. na pořadu NOVA v

pořadu Televizní noviny reportáž opakovaně obsahující scény, které byly způsobilé ohrozit zejména psychický vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 14. 10. 2010, čj. 6 A 53/2010 - 35, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

3. Městský soud připomněl, že zhodnocení reportáže bylo obsahem analýzy analytického odboru žalované ze dne 17. 1. 2008. Žalovaná doručila žalobkyni oznámení o zahájení správního řízení dne 21. 2. 2008. Poté žalovaná ve věci rozhodla dne 1. 7. 2008 a doručila rozhodnutí žalobkyni dne 15. 12. 2008. Toto rozhodnutí bylo k žalobě žalobkyně, podané dne 16. 2. 2009, zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 3. 11. 2009, čj. 11 Ca 42/2009 - 60, který nabyl právní moci dne 26. 11. 2009. Současně byla věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Poté žalovaná rozhodla ve věci znovu, a to dne 15. 12. 2009, nyní napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 11. 1. 2010.

4. Na základě těchto skutečností městský soud uzavřel, že žalovaná vydala napadené rozhodnutí po uplynutí jednoroční prekluzivní lhůty (§ 61 odst. 1 zákona o vysílání). Okamžikem určujícím počátek běhu lhůty bylo vypracování zprávy analytického odboru dne 17. 1. 2008. První rozhodnutí ve věci ze dne 1. 7. 2008 bylo žalobkyni doručeno 15. 12. 2008, tedy ve lhůtě. Žaloba proti tomuto rozhodnutí však byla podána dne 16. 2. 2009, již po uplynutí prekluzivní lhůty. Pokud městský soud první rozhodnutí žalované zrušil, bylo i nyní napadené rozhodnutí vydáno již po uplynutí prekluzivní lhůty.

III.

5. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky městským soudem.

6. Stěžovatelka nezpochybnila určení počátku běhu prekluzivní lhůty městským soudem. Polemizovala ovšem se závěrem městského soudu, že žaloba proti prvnímu rozhodnutí byla dne 16. 2. 2009 podána již po uplynutí prekluzivní lhůty pro vydání nového rozhodnutí ve věci.

7. Podle stěžovatelky se běh prekluzivní lhůty nepřerušuje dnem, kdy účastník řízení napadne správní rozhodnutí žalobou, ale dnem, kdy je mu rozhodnutí doručeno. Dnem doručení správního rozhodnutí totiž začíná běžet dvouměsíční lhůta pro podání žaloby.

8. Výklad městského soudu vede k tomu, že stěžovatelka nemá pro vydání rozhodnutí jeden rok, ale pouze deset měsíců. Již v okamžiku vydání rozhodnutí by totiž musela počítat s tím, že je účastník může napadnout žalobou, a to i účelově v poslední den lhůty, aby stěžovatelka neměla v budoucnu možnost vydat nové rozhodnutí.

9. Zároveň by tím byli podle stěžovatelky znevýhodněni účastníci, kteří v dobré víře podají žalobu bezprostředně po doručení správního rozhodnutí. Stěžovatelka se domnívala, že běh či stavění prekluzivní lhůty by nemělo být v libovůli účastníků řízení. Stěžovatelka má podle § 61 odst. 1 zákona o vysílání jeden rok pro rozhodnutí a měla by mít možnost využít tuto lhůtu v plném rozsahu, nikoliv v rozsahu určeném účastníkem řízení podle toho, kdy podá žalobu.

IV.

10. Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

11. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Podle § 61 odst. 1 zákona o vysílání žalovaná uloží pokutu do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 3 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Zákon o vysílání neobsahuje ustanovení, které by se zabývalo případným stavěním této lhůty v souvislosti s podáním žaloby proti rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta.

14. Ustanovení o stavění běhu lhůty je ovšem obsaženo v § 41 s. ř. s., podle kterého stanoví-li zvláštní zákon mj. ve věcech správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, tyto lhůty neběží po dobu řízení před soudem podle soudního řádu správního. Podle § 32 s. ř. s. je řízení zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu. Systematickým výkladem obou ustanovení lze dospět k závěru, že ke stavění běhu lhůty ve smyslu § 41 s. ř. s. dochází teprve okamžikem, kdy je zahájeno řízení u soudu, tedy ve smyslu § 32 s. ř. s. až po podání návrhu.

15. Argumentace stěžovatelky, podle níž dochází ke stavění běhu prekluzivní lhůty již okamžikem, kdy je účastníku řízení doručeno později napadené rozhodnutí, zcela postrádá oporu v zákonech. Zřejmě právě proto stěžovatelka svou argumentaci odkazem na žádné ustanovení zákona ani nedoprovodila.

16. Vzhledem k nedostatku zákonné opory pro argumentaci stěžovatelky je zřejmé, že ani její další námitky nemohou obstát.

17. Nejvyšší správní soud proto jen stručně doplňuje, že stěžovatelka má pro své rozhodnutí jeden, nikoliv deset měsíců, jak tvrdila. Za předpokladu, že soud zruší její rozhodnutí, jistě může nastat situace, kdy již stěžovatelka nemá dostatek času pro vydání nového rozhodnutí. Pokud stěžovatelka, jako v nyní posuzované věci, doručí rozhodnutí účastníku řízení v samém závěru lhůty, může dojít i k tomu, že je žaloba podána až po

uplynutí prekluzivní lhůty. Obstojí-li v takovém případě rozhodnutí žalované v soudním přezkumu, bude vykonáno. Neobstojí-li, pak již žalovaná nedisponuje lhůtou pro vydání nového rozhodnutí ve věci.

18. To je ovšem důsledek procesního postupu stěžovatelky a její schopnosti vydat rozhodnutí tak, aby obstálo v soudním přezkumu, nebo aby jí v případě zrušení napadeného rozhodnutí zbývala dostatečná část lhůty k případnému vydání nového rozhodnutí. V nyní posuzované věci ostatně soud nepřehlédl, že původní rozhodnutí stěžovatelky, které městský soud zrušil, bylo přes datum vydání dne 1. 7. 2008 doručeno žalobkyni až dne 15. 12. 2008.

19. Stěžovatelka rovněž tvrdila, že jsou výkladem městského soudu znevýhodněni účastníci, kteří podají žalobu bezprostředně po doručení správního rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud může podotknout pouze to, že volba procesní strategie a tedy i zvážení důsledků jednotlivých procesních kroků, např. z hlediska běhu lhůt, je věcí účastníků řízení. Procesní předpisy pouze vytvářejí rámec, v němž se účastníci pohybují.

20. Shledal-li zákonodárce lhůtu stanovenou v § 61 odst. 1 zákona o vysílání dostatečnou pro pravomocné uložení sankce, a to i s přihlédnutím k jejímu stavění podle § 41 s. ř. s., soudu nepřísluší, aby ji nad rámec zákona prodloužil – zejména pokud mu k tomu soudní řád správní ani jiný zákon neposkytuje sebemenší oporu.

21. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

22. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu těchto nákladů nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisů žádné nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. srpna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu